

Scener fra et højskoleophold.

Gerlev Idrætshøjskole har et ugekursus, der hedder "Eros". Det handler om alt det i tilværelsen, som det er dejligt at deltage i: leg, lystpræget idræt, sang og musik, dramatik - og erotik, omend ikke i konkret praksis. Det har jeg deltaget i fra 1. til 7. august 1993. Og jeg vover den påstand, at denne form for højskole lige præcis er fremtidens højskole. Og med stor sandsynlighed også fremtidens managementkursus.

Panseret var tykt, da vi startede. Hos nogle (herunder jeg selv) et intellektuelt panser bygget op af overdreven hjernedyrkelse og en alt for fremtrædende bevidsthed. Hos andre et angstpræget panser bygget op (vistnok) af alt for dårlige erfaringer med lysten. Og panseret forsvandt ikke - det gør det nok aldrig. Men det blev synligt, og det blev lettere at finde veje til trods alt en gang imellem at trænge igennem panseret.

Hvordan gik det til? Svaret er vistnok, at vi alle sammen foretog os noget, som vi ikke plejer at gøre. Vi legede, sang og dansede, så det var en lyst, og vi gjorde det på en rituel måde.

Det med det rituelle er vigtigt. Der skal være ganske klare regler for legen, hvis man overhovedet skal få voksne mennesker i gang med noget så unyttigt. Samtidig er det disse regler, der gør det umuligt at flygte ud af legen, f.eks. ved en intellektualisering. Når man skal danse samba, nytter det ikke noget at kunne nævne hovedstaden i Brasilien - det er maven og ikke hjernen, der skal i sving, hvis man vil deltage. Endelig er det reglerne, der gør improvisation - altså en kreativ omgåelse af reglerne - mulig.

Mest uforglemmelig var den rituelle dans. Den foregår på den måde, at deltagerne (i vores tilfælde ca. 20) danner en kreds og danser rundt med hinanden i hænderne. Ved denne stærkt regelbundne dans opstår der energi inde i cirklen, som gør det muligt at fortsætte dansen i meget lang tid. Det virker faktisk. Man kan blive ved og ved, især hvis man er én af dem, der tør give sig hen i bongotromme-musikken og improvisere med vilde udfoldelser i cirkelns

midte. Det var en fabelagtig oplevelse.

Særligt fascinerende var muligheden for at udvise kontrolleret aggression i disse danseseancer, f.eks. i den "Ragnarok-seance", der indgik i vores rituelle dans. Hold da kæft, hvor vi skubbede og råbte til hinanden og knoklede løs med brystkasser og lårmuskler. Herligt!

Selv har jeg ikke i de sidste 10 år været i en så god almen træningstilstand som efter dette kursus. Og den blev opbygget helt uden surt slid.

En anden central øvelse var spejløvelsen. Øvelsen går ud på at se på sig selv i et lomme-spejl, samtidig med at man bevæger spejlet rundt i nogle faste mønstre. Når dette sker, tvinges man til at se på sit ansigt på en helt ny måde, fordi man ikke kan (blive ved med at) lægge ansigtet i de folder, man ønsker at se. Også det var en meget stærk oplevelse - og den blev endnu stærkere, da vi bagefter til lyden af Twin Peaks-musik blev opfordret til at minde de gange, hvor vi virkelig havde følt samhørighed og kærlighed sammen med et eller flere andre mennesker. Tårerne kom frem hos de fleste - men vi vaskede dem bort med en rituel dans!

"Rør ved mig"-øvelser var der også, og de var smukke. Mere barnligt-erotiske end seksuelt-erotiske. Til sidst kunne vi næsten alle sammen omfavne hinanden, uden at det skulle opfattes som en seksuel invitation. Det var dejligt - selv om det ene selvfølgelig ikke skal udelukke det andet.

Nævnes skal også skattejagten, lidt "rigtig" sport, dramatik, jitterbug og samba. Og så selvfølgelig sang og musik i massevis, også uden for det egentlige program. Tænk at så mange af os kan/skal undvære det til daglig.

Foredragene? Jo, de var der, og de hørte med, selv om de klart ikke havde den samme grænseoverskridende effekt som den øvrige del af kurset. En enkelt nitte var der med et meget umorsomt professorforedrag om "Latterens Lyst", hvor teorien kom først og praksis til sidst (tænk hvad vi fandt os i på universitetet). Men der var gode og provokerende foredrag af både Claus Bøje, Hans Bonde og Søren Møller selv.

Mest ros er der dog grund til at give de faste

kursuslærere Niels Borup og Helle Winther, der var eminent gode og engagerede hele ugen - og så måske allermest til "hjælpelæreren" Michael Marcher, der med sin fandenivoldskhed og sine evner for bl.a. drama, jitterbug, rap-musik og vanvittig rituel dans gjorde kropslighedens glæder og fordele ekstremt synlige.

Hvis højskolerne kan lave flere af denne type kurser, der på en uhøjtidelig måde giver moderne mennesker præcis det, de ikke får til daglig - altså især kropslighed, lyst og tid til fordybelse - ja, så får højskolerne med garanti endnu større succes med de korte kurser. Men det er vigtigt, at alle kursister er engagerede. Derfor skal de også betale selv - det skal ikke gøres til en systematisk hjælpeforanstaltning.

"Eros" på Gerlev er, som det fremgår, lige langt fra de brægende menighedshuse og de skrålende gurutempler. Bedre kan det ikke gøres. Ug med kryds og slange.

Erik Pedersen